

HÉTFŐ REGGELI ZAGYVASÁGOK

LENGYEL JÁNOS

1

Szóval, megint hétfő van? Hát jó, legyen, pedig igencsak szerdával érzem magam. Sebaj, majd elmúlik. Egyszer minden elmúlik, még az elmúlás is. Sőt, az elmúlás elmúlása is, de hadd ne gozzam tovább.

Hm. Még annyit: az elmúlás az idő nagy tragédiája, amit velünk játszát el. Nincs mese, halandók vagyunk. Bizonyos, hogy egyszer mindannyian meghallunk valamit vagy valakit: egy autó túlkölését, kutyaugatást, gyereksírást, WC-ajtó nyikorgását, géppisztoly kattogását stb.

Amit most hallok, tiszta hang. Talán a szférák zenéje? Vagy a tegnapi esti buli dallamai kísértének? Lehet, hogy nem ketten vagyok egyedül ikrek?

Ez a hang folyton azt ismétlgeti, hogy menj, menj – terád még nagy dolgok várnak. Indulj hát, ne habozz – nem vagy te sőr!

Ilyenkor menni kell, mert aki nem megy, azt viszik, s talán lábbal előre.

Bármi történjen az ember életében, végül mindig akad egy biztos pont, úgy két méterrel a talajszint alatt. Feltéve, hogy nem jön a cunami. Mert ha mégis, akkor inkább az origami.

Hiába hajtogatom fazonra szabott igazságaimat, a tömeg nem ismeri fel, ami nem a Távol-Kelet zuggyárainak terméke.

Vissza az elmúláshoz? Nem tagadhatom, foglalkoztat a gondolata és lehetősége. Az utóbbi folyton adott, de ez még nem döntés, hiszen a tekebábu is akkor dől, ha jön a golyó. Vigyázz, nehogy begolyózz!

Illene valami koreográfiát kidolgozni. Nem dobhatom fel csak úgy a talpam, hogy a földetérés zajának nyomát már a botfülem se üthesse. Naná, az ember adjon a részletekre. Pénzt. Havonta, mert ellenkező esetben elvész a befektetés. Hiszen minden nő pénzbe kerül.

Az operaénekesek, azok igen, ők megadják a módját. Ukmukfukk, szíven döfi magát valamelyik, utána elordít egy nehéz áriát, majd holtan nyúlik el a színpadon. Amikor lemegy a függöny, felkel és a jól végzett munka tudatában bezsebeli a tapsvihart – no meg a gázsit –, végül elvonul az öltözőjébe, nehogy a tetszés tapsorkánja kárt tegyen a frizurájában.

Eredeti gondolat, be kellene vezetni a temetéseken is. Hagyni kell, hogy a gyásznép jól kisírja magát, hangozzanak el a búcsúztató szavak, a pap mondja el, amit el kell mondania; de miután lezajlott a hacacaré, és a gyásznép elindul, hogy elköltse az ingyen vacsorát, a terep legyen a főszereplőé: aki függén talpra szökken, hóna alá csapja a koporsóját és elmegy a dolgára. Bár lehet, hogy előbb megy el a dolgára, mivel már a ceremónia kezdetén sürgős lett volna neki.

Hajjaj: úgy érzem, nekem is egyre sürgősebb a dolog, hát befejezem.

2

Mintha nem lenne bennem csöppnyi emberi sem, pedig egész valómban ember vagyok, annak minden negatív és persze némi pozitív tulajdonságával megverve-áldva.

Talán nagyképűségnek tűnik, de azt hiszem, nagyon is szubjektív vélemény kérdése, mi számít negatívnak vagy pozitívnak. Ebből a helyzetből képtelenség kitörni, minden kísérlet elvérzik a kudarc pengéjén. Testem erős kötélléssel tartja földközélen emberen túli éneket, miközben a lelkemet égő ellenszenv perzseli önnön fajtám iránt. Dühít az emberi gyarlóság és ostobaság, legfőképpen a sajátom.

Vívódások színterévé lényegült gondolatösvényen rója köreit a büntudat, pedig tudom, a büntelen ember még inkább sebezhető, hiszen nem ismeri a bünt, tehát annak fenyegető veszélyét sem érzékeli, védtelen vele szemben.

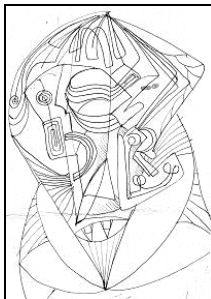
Próbálok elszakadni az emberségtől, de fejvesztett kapálódzásom közepette csak mélyebre süllyedek. Egyre nehezebb az emberek közt élnem, de nélkülük elpusztulok.

Az ember, mint társas lény, szereti a magányt, de csak bizonyos ideig, mértékig. Ez a nyugalom intervalluma zajos életünkben, s ritka, mint a fehér holló.

Lám, most is feloldhatatlan ellentmondások moleylepkéi szállták meg agyamat, lárváik jóízűen rágják a sűrű sejteteket. Meddő civódásomban önpusztító személyiségem hozza meg a döntést, amely sorsom irányát hivatott kijelölni, bár ettől mindinkább húzódozom, mindenképpen szeretném elhalasztani, ily módon is rontva amúgy sem rózsás helyzetemet. Végül is nem kívánt embervoltom kényszerít rá az elkerülhetetlen döntésre. (Apropó: dönts a tőkét, ne siránkozz! Ön dönt: viszik, vagy mehet!)

A döntés lehet jó vagy rossz, középút nincs. A tét óriási: élet vagy halál? Ráadásul itt nem egy szimpla életről van szó, hanem egy világról, elfelejtett galaxisról.

Az ember ugyanis egy világban él, de egy másikat hordoz magában. Ez a világ nem pusztul el az emberrel, mert a térben vagy anyagilag körülhatárolhatatlan. Tulajdonképpen annyit lehet tudni róla csupán, hogy ott rejlik a csupasz testű, melegvérű, kétféle járó emléksben, aki önnön vélt nagyságától megrészegülten rohan saját végzete felé, az önkontroll jótékony béklyóját rég lerázva. Célja a világmindenség leigázása, és evégett egy világmindenséget áldoz fel. Ezt az emlést ma még embernek nevezik, és több titkot hordoz magában, mint az ismert és ismeretlen világok együttvéve.

Becske József Lajos grafikája.